

Exercir i exercitar

El fet que es considerin formes verbals del primer grup com ara «pol·lucionar», «traicionar», «garantitzar» i «reflexar», usades en algunes ocasions en lloc de pol·luir, trair, garantir i reflectir, que són les formes correctes respectives, no vol pas dir que en algun altre cas no puguin coexistir totes dues formes —del primer grup i del tercer—, amb un significat propi per a cada una.

Ja vam veure una vegada que a més del verb influir hi havia també el verb influenciar. L'existència de exercir, anàlogament, no ens ha d'emmenar a rebutjar exercitar. Ara: el que cal éa usar cada verb amb el sentit que li pertoca. Exercir vol dir «posar en acció (una força o un poder)» o bé «professar (una carrera, un càrrec), complir-ne les funcions». Podem exercir una pressió o una influència, exercir el poder, exercir de metge o d'advocat o les funcions de preident d'una entitat. Sovint, en aquest darrer cas, es recorre al barbarisme «desempenyar» que, doncs, pot ésser fàcilment substituït per exercir. En canvi, exercitar té el sentit de «practicar, ensinistrar o avesar». Podem exercitar les nostres facultats físiques o intel·lectuals —l'agilitat dels dits, la resistència dels músculs, la memòria, etc. — per tal de desenvolupar-les o conservar-les, d'augmentar-ne l'aptitud.

Tant exercir com exercitar pateixen sovint d'una pronúncia defectuosa. N'hi ha que diuen, efectivament, «egercir» i «egercitar», però la x d'aquests dos verbs s'ha de pronunciar amb el mateix so que té en paraules com examen o exígu. Algun cop, també, aquesta pronúncia defectuosa té un reflex en l'escriptura que es manifesta en les formes errònies «e,ercir» i «e,ercitar». Però es tracta ben bé, de exercir i exercitar talment com dels casos semblants, exemple: exèrcit, exercici i executar.